

Kulttuurimatkan Suomenlinnaan ja päivän ohjelman oli valmistellut Lankisen Erja, joka toimi myös matkan johtajana.

Matka taittui vakiintuneen tavan mukaan bussilla; Matka-Niinimäki Oy:n bussi Helsinkiin oli viimeistä paikkaa myöten täynnä Tykssenioreita. Etelä-Sataman Kolera-altaalta jatkettiin seuraavaksi kohti Suomenlinnaa vesibussilla. Kolera-altaan nimi periytyy vuoden 1893 silakkamarkkinoiden tapahtumista. Silakkamarkkinoille tullut nauvolainen laivuri oli kuollut koleraan aluksessaan. Myöhemmin selvisi, että sairastuneen laivurin oman elimistön kaikki tuotokset oli tyhjennetty altaaseen, mistä nimi kolera-allas. Mainittakoon vielä, että Suomen Epätieteellinen Seura on heittänyt Jaakon päivänä "kylmän kiven" Kolera-altaaseen vuodesta 1995 lähtien.

JT-Linen vesibussit tuovat vierailijat Suomenlinnakeskuksen läheisyyteen, Tykistölahden laituriin

Suomenlinnan nimen taustasta; linnoituksen nimi Sveaborg oli alun alkaen luonnollisesti ruotsiksi ja vääntyi suomeksi Viaporiksi. Suomen itsenäistyttyä nimi on ollut Suomenlinna toukokuusta 1918 alkaen. Kun ryhmämme saapui Suomenlinnan saarille (koostuu yhteensä kahdeksasta saaresta),

saatiin hyvä näköyhteys ruotsalaisella kaudella 1748 - 1808 rakennettuun merilinnoituksen muureihin. Ryhmämme tutustui ensin Suomenlinna-museoon ja auditoriossa saatiin Suomenlinnan historiasta tuhti paketti laajakangasfilmiesityksenä; tärkeimmät tapahtumat rakennusvaiheineen erikseen ruotsalaiselta kaudelta (ks. edellä), venäläiseltä kaudelta 1808 - 1918 ja nykyvaiheista suomalaiselta kaudelta 1918 alkaen.

Suomenlinnan historian kohdalla ei voi olla mainitsematta ruotsalaista tykistöupseeri Augustin Ehrensvärdiä, jonka laatima suunnitelma linnoituksesta valmistui vuonna 1747 kuninkaan hyväksyttäväksi.

Kuvassa Ehrensvärdin hauta Isolla Linnanpihalla

Filmin ja lounaan jälkeen tehtiin tunnin opastettu kävelykierros kahtena ryhmänä Susisaaren alueella. Kelpasi Kustaan päivänä makustella Kustaanmiekan historiaa, vaikkakin aika sotaisaa.

Oppaan johdolla tutustuttiin tarkemmin muurien rakenteeseen ja kasematteihin.

Kävelykierroksen jälkeen jäi vielä mukavasti aikaa tutustua vaikkapa saaren museoihin, joita riittääkin: alussa mainitun Suomenlinnan museon lisäksi sotamuseo, lelumuseo, Ehrensvärd-museo, tullimuseo ja museostatusta kantava sukellusvene Vesikko. Viimeksi mainittua päästiin katselemaan vielä vesibussin poistuessa saarilta. Museoihin oli kaikkiin vapaa, maksuton pääsy ja tätä mahdollisuutta myös hyödynnettiin

Ehrensvärd-museossa pääsi näkemään millaiselta tykistöupseerin kotona näytti.

Sukellusvene Vesikko kiinnosti retkeläisiä.

Suomenlinnan kirkko, alunperin Aleksanteri Nevskin katedraali, täytyy luonnollisesti mainita. Kirkko oli ortodoksinen ja rakennettu alunperin venäläisiä varusmiehiä ajatellen ja valmistui vuonna 1854. Ortodoksikirkon tunnusmerkistö on Suomen itsenäistyttyä kirkon julkisivuista poistettu. Kirkkoon pääsymahdollisuutta ei ollut, joten ortodoksikirkon näkymistä tai poissaoloa sisätiloista ei päästy toteamaan.

Suomenlinna on rakennettu vihollisen hyökkäysten torjumiseksi, puolustusmuurirakennelmina. Vihollisen tulosuunta on vuosisatojen kuluessa pari kertaa muuttunut riippuen siitä mikä valtakunta on aluetta kulloinkin hallinnut. Suomen sisällissodan päättymisestä tulee tänä vuonna kuluneeksi 100 vuotta. Suomenlinnan historia sulkee sisäänsä vuoden 1918 synkkää sisällissodan jälkeistä tarinaa, jonka haavoja on paikkailtu pitkään.

Suomenlinna siirtyi lopullisesti siviilihallintoon vuonna 1973 ja on liitetty Unescon maailmanperintökohteiden joukkoon vuonna 1991.

Koko ryhmän puolesta kiitokset Erjalle matkan järjestelyistä. Suomenlinna oli matkakohteena hieno valinta - kannatti käydä - vanhakin tunsikin itsensä nuoreksi, kun haisteli historian havinaa lähes 300 vuoden ajalta.

Teksti: Alpo Rajaniemi

Kuvat: Erja Lankinen ja Alpo Rajaniemi